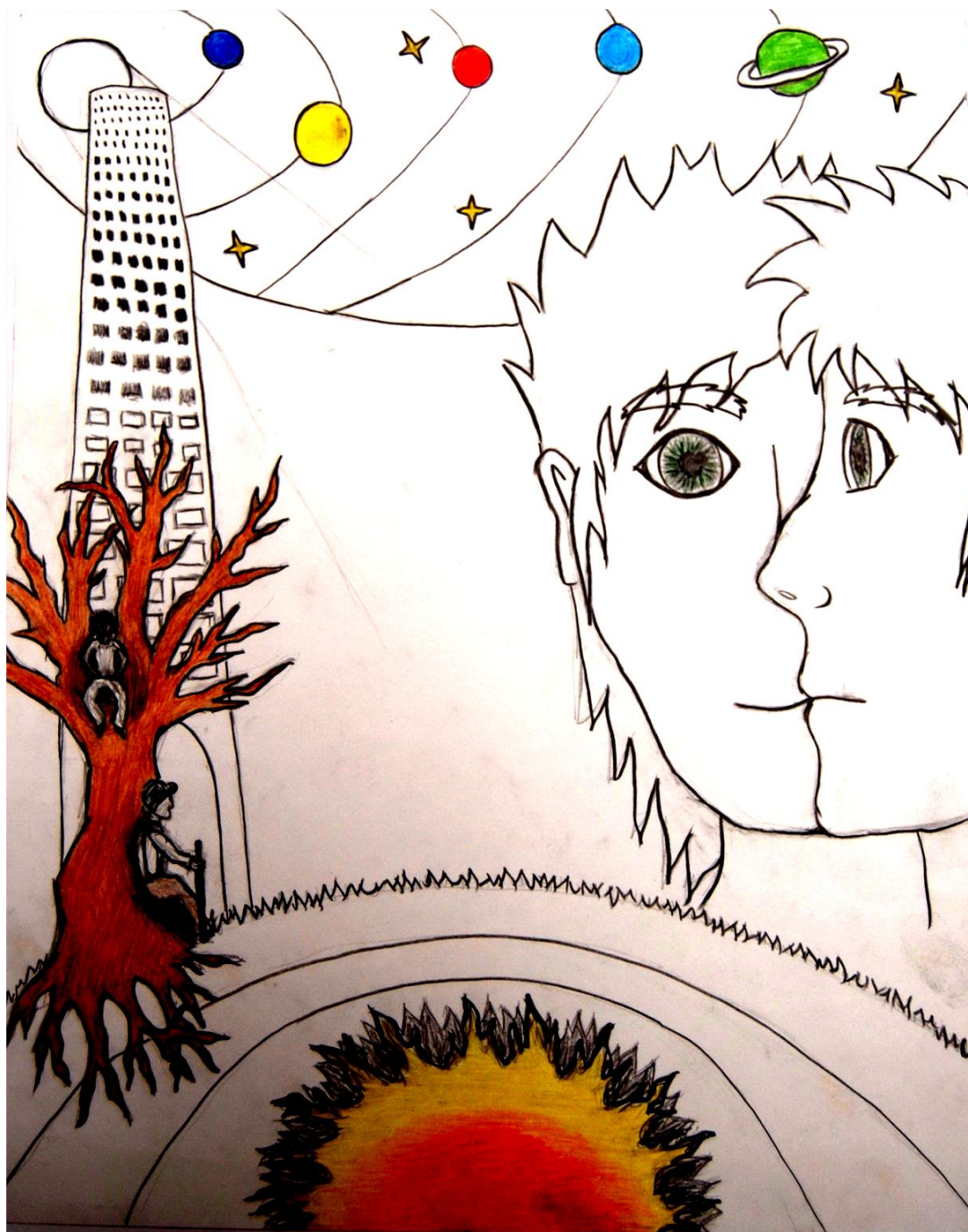




Iskrice

šolsko leto 2008/09, številka 2

Uvodnik

Prvomajskih počitnic je seveda že zdavnaj konec, sedaj že nestrpno čakamo bližajoče se poletne počitnice, ko se bomo zabavali in mogoče se nam bo celo uspelo malo spočiti. Maturantskega plesa je tudi konec, četrti letniki so že zaplesali še zadnji ples in se tako »prvič« posloveli. Brez skrbi, četrti letniki, ne bomo vas pogrešali! Vsaj ne preveč. Prav tako smo končali z rokometom, saj smo bili drugi v finalu, ampak o tem malo kasneje, saj je to naša glavna tema.

Pa da ne bomo govorili samo o zabavnih rečem, pokomentirajmo še malo izbruh bolezni, t. i. prašičje gripe. Ja, kolikor lahko slišimo v naši zakotni (vsaj enkrat nam to pomaga) a ljubi državi Sloveniji, je bolezen res svinjska.

Naj vam na kratko predstavim še nekaj naših in njihovih iskric iz vaših Iskric. Našli boste, kot vedno, prečudovito napisane članke, še posebej priporočam esej o revščini, saj ga je napisala moja malenkost, in pa, seveda, ne pozabite pregledati angleškega kotička, saj imamo za vas najnovejšo poslastico. Preberite si vse o rokometu, saj je tej temi namenjeno kar precej naših ljubih Iskric, in seveda plesni prireditvi, ki nas je vse osupnila! Skratka, berite vse, lahko tudi večkrat.

Upamo, da boste z nami uživali še v zadnji letošnji izdaji Iskric in seveda vam vsi v uredništvu želimo veselo predpočitniško (m)učenje.

Tjaša Jevnikar

Iskrice št. 2, šolsko leto 2008/09

Izdala in založila: Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica

Za izdajatelja: Milan Jevnikar

Urednik in mentor: Igor Gruden

Uredništvo: Petra Smolič, 3. b, Tjaša Jevnikar, 3. a, Urša Kutnar, 3. d, Katarina Puš, 1. i, Tina Sinjur, 1. b

Naslovnica: Laura Šinkovec, 1. j

Lektoriranje: Breda Kramar, Majda Simonič

Rokometna pomlad

Včasih smo v Sloveniji govorili o nogometni »pravljici«. Na naši šoli bi danes lahko podobno imenovali rokometno pravljico. Ta pa že postaja legenda, zdaj in tu, pred nami! Uspehom zadnjih let, ko so naši fantje ne le večkrat bili finalne boje, ampak postali tudi državni prvaki, je sedanja generacija dodala še naslov podprvakov Slovenije v prvenstvu srednjih šol v rokometu. Zato smo se odločili, da tokrat glavno temo posvetimo njim in njihovem uspehu. Zavedamo se, da so naši dijaki sicer uspešni na mnogih področjih tako v šoli kot izven nje in o vseh teh uspehih bi bilo vredno zapisati kaj besed. Na vse smo ponosni, saj utrjujejo dobro ime naše šole, seveda pa so taki dosežki pomembni zlasti za njih same. A o tem kdaj drugič ali na drugem mestu. Zdaj pa k rokometni vročici: poročilu o poteku finalnega turnirja in intervjujem z glavnimi akterji.

Finale

Po uspešnih polfinalnih tekmah konec marca se je naša ekipa brez poraza uvrstila na sklepni turnir četverice, »final four« slovenskih srednjih šol. Tako smo se 21. 4. 2009 odpravili v Koper z avtobusom, na katerem so sedeli tako rokometaši kot navijači. Zopet smo se polni pričakovanja napotili v dvorano in navijači smo sedli na tribune. Že prva tekma je bila zanimiva, saj je v pretepu med navijači ŠC Velenje in Gimnazijo Koper moral priskočiti edini varnostnik na tribunah in jih tako varno ločiti. Končni rezultat prve tekme je bil 24:15 za gimnazijo Koper. Po prvi tekmi so se vse ekipe še uradno predstavile, potem pa smo nadaljevali. V drugi tekmi je SŠJJ Ivančna Gorica tekmovala proti 2. gimnaziji Celje. Po koncu prvega polčasa je bil rezultat malo tesen, saj je bilo 12:10 za SŠJJ IG, vendar pa so naši rokometaši v drugem polčasu igrali hitro in učinkovito. Končni rezultat je bil 27:21 za naše rokometaše. Tretja tekma se je vlekla in vlekla, saj sta bila kar dva podaljška. Konec drugega polčasa je bil rezultat 28:28, po drugem podaljšku pa 34:34. za tem so sledile sedemmetrovke in Celje je premagalo Velenje.

Začela se je finalna in tako končna tekma med Gimnazijo Koper in SŠJJ IG. Začetek je obetal zanimivo in napeto tekmo, ampak nekaj minut pred koncem prvega polčasa so bili navijači SŠJJ IG prisiljeni prekiniti tekmo zaradi nesramnosti in nespoštljivosti koprskih navijačev. Na žalost smo morali poklicati policijo in šele po njenem posredovanju se je stanje malo umirilo in igro smo lahko nadaljevali. Konec prvega polčasa je bil rezultat 15:13 za naše nasprotnike, končni rezultat pa žal 29:22 tudi za Gimnazijo Koper in tako je SŠJJ IG končala na drugem mestu, čeprav lahko z gotovostjo rečem, da je naša ekipa moralno zagotovo zmagala, saj je imela največjo in najglasnejšo (sicer najmanj številno) podporo navijačev. Jernej Papež pa je bil nagrajen z nagrado za najboljšega strelca.

Kot navijačica lahko glasno pokritiziram organizacijo, saj ni bilo poskrbljeno za varnost. Da se je pretep zgodil že med prvo tekmo in nato skoraj spet med zadnjo, je vredno graje. Torej, ko bomo naslednjič odšli v Koper navijati, bomo že na začetku poklicali policijo, za vsak slučaj. Dvorano smo nazadnje zapustili v spremstvu policije, saj je bilo sovražno nastrojenih navijačev preprosto preveč. Kljub vsemu pa smo bili seveda veseli zaradi dobre igre naših fantov in uvrstitve v finale.

Tjaša Jevnikar, 3. a

Beseda trenerja

Trener prof. Edo Vrenčur je letošnje dogajanje v rokometu komentiral takole:

Anže Ratajec, Jan Trunkelj, Miha Zarabec, Amel Ajkić, Jernej Papež, Aljaž Bučar, Gašper Slapničar, Robi Glavan, Gašper Štrus, Enej Butkovec, Miha Štrus, Klemen Sašek, Jernej Marinčič, Matej Potokar so fantje, ki so predani rokometu. Ekipa, ki je kvalitetna in najboljša. Igralci, ki imajo željo zastopati šolo.

Lahko sem več kot zadovoljen z letošnjim razpletom finala. Postali smo državni podprvaki. Že od samega začetka sezone je bil naš cilj priti v finale. Finalna tekma pa je bila razred zase. Koper je ekipa, ki se lahko po kvaliteti kosa z našo. Splet okoliščin, dober dan in kanček sreče so jim pomagali, da so bili boljši. Dobro so izkoristili prednost domačega terena in ob podpori tristotih navijačev dobili finale in postali državni prvaki. Naša ekipa pa je postala vice prvak.

Nekaj nesreče, ki je spremljala našo ekipo, pa gre na račun zelo slabe organizacije. Ni bilo dobro poskrbljeno za varnost. Ob tolikšni množici ni bilo ustreznega števila redarjev. Odkar jaz vodim ekipo, sem prvič doživel, da je prišlo do incidenta med navijači. Potrebno je bilo prekiniti tekmo in igralci so igro nadaljevali pod pritiskom.

Rad pa bi pohvalil tudi naše navijače, ki vedno tako glasno podpirajo ekipo. Vedno sem se zavzemal, da jih je vsaj nekaj spremljalo ekipo. Navijači so moralna opora in podpora ekipi na igrišču. Res bi lahko rekel, da so naš osmi igralec. Zahvala gre tudi vsem sodelavcem, ki so me pri mojem delu podpirali in ekipi na kakršenkoli način stali ob strani.

Po bitki je lahko vsak general. Vsak lahko komentira, kaj bi bilo, če bi bilo. Vendar je navadno tako, da kritizirajo tisti, ki tovrstnega športa ne spremljajo. Moji fantje in jaz se zavedamo, da je to šport. Športnik pa tako poraze kot uspehe prenaša častno. V osmih letih, kolikor časa vodim rokometno ekipo, smo bili dvakrat državni prvaki. Vsako leto v ekipo vključujem podmladek, zato upam, da bomo uspeli obdržati tako kvaliteto in sposobnost.

Fantom pa še enkrat čestitam za uspeh in se že veselim prihodnje sezone in spet prihodnjih uspehov.

Petra Smolič, 3. b

»Vsi za enega in eden za vse«

Ni laž, da so športniki spoštovanja in občudovanja vredni »mušketirji«, ki jih največkrat opazimo le ob uspehih. Njihovo trdo delo, ki ga javnost pogosto ne opazi, se odraža v rezultatih. Kaj pa nekoga žene, da vztraja na tej poti? Po polfinalni tekmi je o vtisih in pričakovanjih spregovoril kapetan šolske rokometne reprezentance **Miha Zarabec**.

1. Kakšni so vtisi in občutki ter tudi pričakovanja po polfinalni tekmi?

Vtisi so dobri. Vendar moramo iti dalje in gledati v prihodnost. Želim si, da bi se izkazali tudi v finalu in upam, da bomo ponovili lanski uspeh.

2. Kako se z ekipo pripravljate na taka tekmovanja?

Vsi člani šolske ekipe pridno treniramo najmanj petkrat tedensko. Včlanjeni smo v dveh rokometnih klubih (RK Trimo Trebnje in RK SVIŠ). Svoj popoldan

preživljamo na treningih v matičnih klubih, kjer se pripravljamo, da na tekmi lahko damo vse od sebe. Treningi v šoli zato niso potrebni.

3. Kako potekajo treningi v matičnih klubih?

Kot sem že povedal, potekajo petkrat tedensko. Izgledajo pa tako, da en mesec pred rokometno sezono delamo na kondiciji, torej imamo intenzivne kondicijske treninge. Med samo sezono pa je velik poudarek na delu z žogo in da se ekipa uigra ter deluje kot celota.

4. Ali je igranje rokometu naporno ali sproščujoče?

Oboje. Če nekaj počneš z veseljem, to počneš zato, ker te sprosti. Drugače pa je to naporen šport. Ni razlike, ali igraš za klub ali za šolo. Pomembno je, da na vsaki tekmi daš vse od sebe.

5. Kdo te je navdušil za roket in koliko časa ga že igraš?

Za roket me je navdušil oče, ki me je pri sedmih letih priključil rokometni ekipi. Drugače pa roket igram že deset let.

6. Kako gledaš na soigralce in trenerja?

V klubu se s soigralci dobro poznamo in se družimo tudi v prostem času. Ker smo dobri prijatelji, nam tudi na igrišču ni težko pokazati dobre uigranosti, ki je pomembna za želene rezultate. Trener pa je z nami že tri leta in tudi z njim dobro funkcioniramo. Za ekipo je pomembna dobra uigranost in komunikacija, ker le tako lahko odigramo uspešno igro.

7. Ali imaš kakšno posebno odgovornost kot kapetan ekipe?

Če se navežem na prejšnje vprašanje, ko sem govoril o uigranosti in komunikaciji, bi rad rekel, da je zelo pomembna tudi poslušnost. Vsaka ekipa ima vodjo, ki ga igralci poslušajo. Vodja naj bi igralce bodril, jim tudi kaj svetoval. Sam se kot kapetan raje držim pravila »vsi za enega in eden za vse«.

8. Kaj si misliš o sodnikih in nasprotni ekipi?

Sodniki imajo prevelik vpliv. Njihove odločitve so dokončne in vsako ugovarjanje se kaznuje. Veliko igralcev zaradi tega izgubi živce, kar pa včasih lahko ekipo stane tudi zmage.

Med tekmo je nasprotna ekipa nasprotnik in ne prijatelj. Če pa pride do kakšnih problemov, jih po tekmi razrešimo v prijateljskem slogu.

9. Kaj ti pomeni zmaga in kaj poraz?

Zmaga je zmeraj dobrodošla, vendar se največ naučiš iz poraza. Napake, ki si jih naredil, so dobra popotnica za prihodnost. Tako postaneš bolj izkušen, predvsem pa se trudiš, da jih ne ponoviš.

10. Koliko so za dober uspeh potrebni navijači?

Navijači so zelo pomembni, ker so kot »osmi« igralec. Pri taki vzpodbudi, kot smo jo imeli v Kopru, je bilo igrati lažje. Bili smo bolj motivirani in zato ni bilo težav.

11. Kateri dogodek bi označil kot najboljši in kateri je po tvojem mnenju najslabši, ki se je zgodil na igrišču?

Rokomet je groba igra in včasih zelo nasilna. Velikokrat pride do hujših poškodb. To se mi zdi, da je tisto manj prijetno v tej igri. Najboljši v igri pa so atraktivni goli, še posebej, če gol daš sam.

12. Ali morda veš, koliko rdečih in rumenih kartonov si že dobil?

V teh letih se je zgodilo marsikaj. Veliko je bilo zadetkov, včasih pa tudi kakšen prekršek. Koliko jih je bilo vsega skupaj, ne vem. Je pa res, da sem prvi rdeči karton dobil na tej zadnji polfinalni tekmi.

13. Ali se vidiš v tem športu čez deset let in kje bi bil rad takrat?

Toliko vnaprej ni mogoče predvidevati. Uspeh pa se gradi po korakih. Mislim, da bo potrebnih še kar nekaj korakov, da bom morda nekoč igral za kakšen nemški ali španski roketni klub.

Petra Smolič, 3. b

»Papi je car!«

Športnik po duši. Srčno predan roketu. Na igrišču raztura, da je nasprotnik ob sapo, navijači pa še glasnejši. In nekateri pravijo, da je celo parket dolgočasen, če na njem ni Papija (tak je njegov vzdevek). Za *Iskrice* je spregovoril najstarelec - Jernej Papež.

1. Postali ste državni podprvaki. Kakšni so vtisi in občutki ter ali ste morda razočarani?

Sprva je bilo to za ekipo razočaranje. Vendar smo ga občutili samo takoj po koncu tekme. Poraz, gledano kot celota, pa je na koncu postal uspeh. Ne samo za nas igralce, temveč tudi za šolo. Ekipi Kopra pa moramo čestitati, ker je bila tokrat boljše in je zaslužen zmagala.

2. Kaj je krivo za ta »poraz« in kako ga ti ocenjuješ?

Mislim, da kakšnega posebno velikega vzroka ni. Koprčani so dobro izkoristili prednost domačega terena in imeli več sreče. Vsak poraz in zmaga sta novi izkušnji. Nova izkušnja je tudi to finale. Če že nimamo popolnega občutka zmage, pa smo pridobili v zrelosti.

3. Kakšna je razlika med tekmo, ki jo igraš za roketni klub in za šolsko ekipo?

Za roketni klub je sam ritem tekem zelo naporen, ker imamo tekme skoraj vsako soboto. Na vsako pa moramo biti dobro pripravljeni, ker je treba dati vse od sebe in zmagati. Ni razlike, ali igraš za klub ali za šolo. Moraš se potruditi, ker si to zasluži soigralci, navijači in tudi sam, ker se ti vloženi trud poplača. Da je to možno, pa brez treningov ne gre.

4. Kako pogosti so treningi in kako potekajo?

Igram tako za člansko kot za mladinsko ekipo. Urnik treningov je naporen. Popoldneve preživljam v telovadnici, in sicer kar dvanajstkrat tedensko.☺

Člani imamo treninge sedemkrat tedensko, od tega dvakrat v ponedeljek in dvakrat v sredo. Ob ponedeljkih in torkih je kondicijski trening in predvsem fizična priprava, ob četrkih in petkih pa vadimo uigravanje in si ogledamo posnetke nasprotne ekipe ter na podlagi tega izdelamo taktiko igre. Treningi za mladince so petkrat tedensko. Ti treningi so lažji in manj naporni. Potekajo podobno kot za člane, vendar si ne ogledujemo posnetkov in ne pripravljamo analiz in taktik za nasprotno ekipo.

5. Kako gledaš na soigralce in trenerja? S katerim igralcem najraje zaigraš na igrišču?

Med soigralci v klubu je zelo dobro razumevanje tako na igrišču kot v prostem času. Med seboj se vsi poznamo in smo dobri prijatelji. V šoli pa je nekaj podobnega. Cenim vsakega izmed njih, ker so vsi zelo dobri igralci. Najraje pa na igrišču vidim Miho Zarabca, ker se mi zdi, da sva midva najboljša ekipa za dobre akcije. Trener je pomemben zato, da ekipi daje nasvete in da ga ekipa posluša. Delati je treba po njegovih navodilih, ker je on šef. Njegova želja je, da na igrišču daš od sebe maksimum in da postaneš najboljši igravec. Včasih pa nastanejo tudi konflikti, ki se jih rešuje sproti.

6. Kaj meniš o sodnikih in nasprotni ekipi?

Kljub temu da so večkrat krivični, se nanje ne jezim. Vedno sem osredotočen na svojo igro. Vendar me včasih njihove odločitve tako šokirajo, da jim le moram povedati kaj nazaj. Potem me kaznujejo z dvominutno izključitvijo. Do nasprotnika sem strpen. Nanj se razjezim samo v primeru, da naredi hud prekršek.

7. Kakšno naj bi bilo obnašanje rokometaša?

Rokometaš je športnik, ki se zna kontrolirati v vsaki situaciji. Ne dela neumnosti v pomembnih trenutkih. Zna prenesti zmago, poraz in sodniške odločitve.

8. Koliko so pomembni navijači in kako je incident med navijači na finalni tekmi vplival na vas igralce?

Navijači zelo pripomorejo k zmagi, ker med samo tekmo dajejo moralno podporo. Njihovo kričanje pa igralca vzpodbuja, da zaigra po najboljših močeh.

Sama prekinitev tekme v Kopru ni vplivala na nas igralce. Lahko pa rečem, da so navijači navijali najbolj glasno in najboljše.

9. Ali si dobil laskavi naziv »naj rokometaš« zaradi prekrškov ali zaradi zadetkov?

Zaradi obojega. Če povem nekaj o zgodovini svojih napakic, je bilo rdečih kartonov od 4 do 6. Dolg jezik me včasih posede na klopcu, včasih pa si prislužim rumeni karton. Ta »laskavi naziv« nisem dobil prvič. Lansko sezono sem v klubu med kadeti naziv »naj strelec« imel v rokah do konca prvenstva, na koncu pa ga je osvojil Miha Zarabec. Ekipa pa je zaslužno postala državni klubski prvak. Mislim pa, da tisti, ki izbirajo igralca za ta naziv, niso spregledali mojih golov in akcij. Vsaj upam, da ne.

10. Kdo je tebe navdušil za roket?

To je bil starejši brat, ki ga je tudi sam treniral. Igram ga že od tretjega razreda osnovne šole. Skupaj torej 10 let.

11. Ali imaš kakšnega vzornika?

Ja. To je Daniel Narcisse iz Francije.

12. Ali se v tem športu vidiš čez nekaj let?

Želim, da bi nadaljeval v tem športu. Sanjam, da bom morda čez nekaj let igral v kakšnem nemškem klubu.

13. Kateri dogodek, ki si ga ti doživel v roketu, je po tvojem mnenju najboljši oz. najslabši?

Najboljši dogodek so vsi osvojeni nazivi. Predvsem tisti, ko smo bili državni prvaki. Najslabši dogodek zame pa je bila poškodba - izpah rame, ko nisem mogel trenirati več kot tri mesece.

Pogovor z vratarjem Gašperjem Slapničarjem

Kako se igra vratarja razlikuje od igre drugih igralcev?

Igra se bistveno ne razlikuje. Mnogi mislijo, da vratar ne dela nič, da samo stoji v голу, vendar to ni tako. Ves čas je potrebna koncentracija in zbranost. Seveda prihaja do manj poškodb kot pri igralcih, saj vratarji ponavadi nimamo neposrednega stika z igralci, ampak samo z žogo. To se mi zdi največja razlika.

So pred tekmo potrebne kakšne posebne priprave?

Priprave na tekmo se pričnejo že en dan prej. S tem mislim predvsem to, da »varčujemo« s svojo energijo, ki jo na tekmi potrebujemo. Sam se pred tekmo poskušam čim bolj sprostiti. Pred tekmo pa sledi intenzivno ogrevanje, ki nam zmanjša možnost poškodb.

Kakšno je vzdušje v ekipi?

S soigralci se zelo dobro razumem, čeprav sem v ekipi prvo leto. Med tekmo se vzpodbujamo, saj si s tem dvignemo samozavest in mislim, da je to pomembna značilnost naše ekipe.

Kdo iz ekipe ima po tvojem mnenju največje zasluge za vaš uspeh?

Rokomet je ekipni šport, zato tu ni posameznika, ki bi sam odločal o tekmi. Res je, da imamo nekaj odličnih posameznikov, vendar cela ekipa pripomore k skupnemu cilju, se pravi zmagi.

Tina Sinjur, 1. b

- - - - -

Veselimo torej se, mlada nam je duša!

»Ej najbrž ful čakaš, anede, najbrž bo ful dobr! Veš kok sm vam fovš!« navdušeno pravi prijateljica iz tretjega letnika. Jaz samo pomislim na vse obveznosti, ki jih moram še opraviti (napisati govor, zahvalo profesorjem, naštudirati predstavitev razreda, naučiti se plesati itd.) in ji odvrnem: »Ah, po moje bo pa kar nekej ... Pa itak se preveč sekiramo sam za tist večer ...« Pogovarjala sva se o maturantskem plesu, vrhuncu življenja povprečnih gimnazijcev. Da, prav ste prebrali, vrhunec življenja. Več kot pol leta plesnih vaj, sestankov, razrednih vaj, pomerjanj oblek, primerjanj čevljev, pogovorov, pričakovanj - vse samo za nekaj ur izvrstnega doživetja v dvorani na Gospodarskem razstavišču. Poglejmo, če se je splačalo.

Večer se je začel z prihodom na ploščad razstavišča, kamor so nas v večini pripeljali starši z najboljšimi avtomobili pri hiši. Za nekatere domači avtomobili niso bili dovolj in so se prepustili varnim kolesom luksuzne bele limuzine, ki je pripeljala iz grosupeljskega konca. Že takoj ob prihodu se je začelo prikrito primerjanje lastne obleke oz. pojave z sošolčevo oz. sošolkino. Poleg oblek vrstnikov pa je vsak primerjal tudi svoje starše z drugimi, čeprav tega nihče ne prizna ☺. Potem, ko so varnostniki pretrgali vse naše vstopnice, smo se lahko prepustili okusom aperitiva in peciva. Posedli smo se za mize in šov se je začel. Najprej oblečene plesalke s trakci in pahljačami, nato skoraj nage plesalke brez trakcev in pahljač, ki jih je metal v zrak perfektno grajen plesalec. V polmraku smo se nato z žepnimi svetilkami na prizorišče priplazili maturantje, ki smo s hitrim valčkom odprli ples večera. Sledile so govorance ravnatelja, predstavnikov maturantov (ki so, namesto da bi brali govor, prebrali dnevniški zapis običajnega dijaka) in predstavnika staršev; vmes smo vsem profesorjem podelili rožice. Na plejbek smo zapeli *Gaudeamus igitur* in zaploskali sami sebi. Za večino navzočih je sledil vrhunec večera - hrana. Riž, zrezki, testenine,

štrukeljčki, zelenjavica, omakice, za vsakega se je našlo nekaj, kar je maral. S predstavitvijo je nato vsak razred pokazal, koliko je vreden. Nekateri so zavrteli produkt lastne filmske produkcije, bolj pogumni so razredničarki zapeli, nekateri so se odločili za predstavitev v smislu Bizovičarja in Zrneca, nek razred pa je zaigral, zapel in zaplesal v eni sapi. Opravili smo tudi najbolj strašljiv obvezni del, ples maturantov s profesorji, ki se je izkazal, da je bolj zabaven kot stresen. Seveda je vsak zaplesal tudi z enim od svojih staršev. Opolnoči smo se zazibali v četvorki (kaj je to in kako se jo pleše, smo čudežno pozabili - posledice so bile vidne v obliki od ženskih pet preluknjanih moških čevljev), vendar smo zaradi strokovnega vodenja plesne šole vse speljali spodobno. Ker smo bili neznansko pridni, so nam pripeljali še torto, ki smo jo z veseljem razdelili še staršem. Ura je bila kar naenkrat dve zjutraj in zgodba na Gospodarskem razstavišču se je zaključila. O dogajanju potem nisem pooblaščen, da pišem. ☺ Kaj se je dogajalo po drugi uri, naj bo uganka vsem, ki še niso doživeli te noči.

Domov je vsak odnesel vsaj kakšen vtis, ki ga je lahko drug dan uporabil kot temo za pogovor. Vsem je bilo všeč vsaj kaj, če ne drugega, pa kos slastne jagodne torte. Ostalo pa je nekaj grenkega priokusa, saj se draga oblekica verjetno ne bo nikoli več oblekla.

Kaj pravite, se splača? V resnici se v življenju nič ne splača. Ampak na maturantski ples pa le pojdite, boste vsaj čutili, da vam po osemnajstih letih življenja pripada malo ekstravagance. Gaudeamus igitur, iuvenes dum sumus!

Žiga Rojec, 4. a



Teja Zaletelj, SŠ JJ Ivančna Gorica

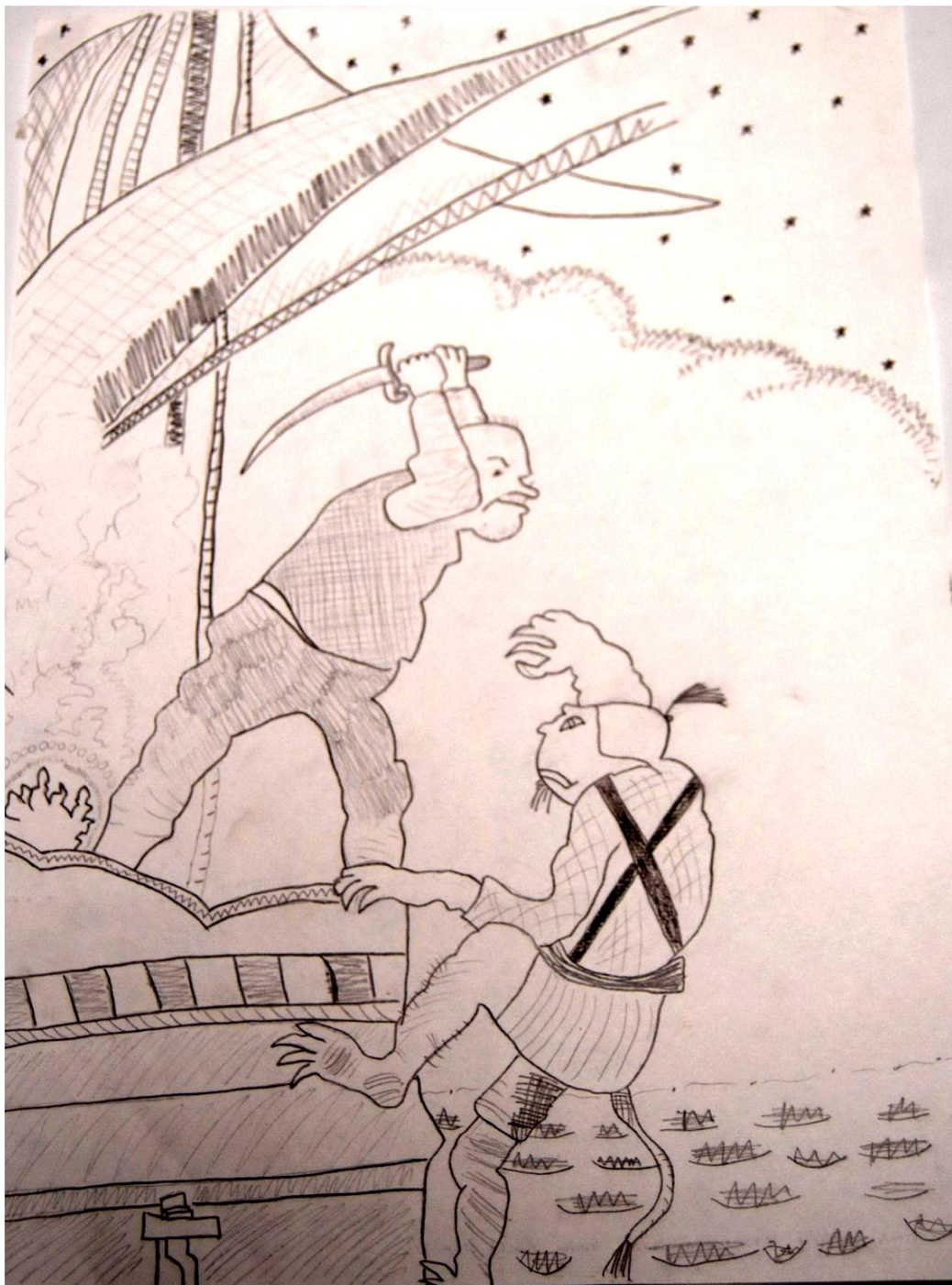
DESETI BRAT



Teja Kupina, VIZ Višnja Gora



Blaž Petovar, Gimnazija Maribor



Teja Kupina, VIZ Višnja Gora



Veronika Gabrijel, Gimnazija Novo mesto

Natečaj »Jurčičeva znamka« na Jurčičevem memorialu

V tej številki objavljamo nekaj izdelkov z natečaja za znamko, ki je bil izveden v okviru letošnjega Jurčičevega memoriala. Navodila in obrazložitev natečaja je pripravila Katja Adamlje.

Srednja šola Josipa Jurčiča Ivančna Gorica je izvedla natečaj za Jurčičevo znamko. Namen natečaja je bil raziskovanje simbolov, značilnih za Josipa Jurčiča in njegove literarne osebe. Izhodišče je bilo tokrat prvi slovenski roman *Deseti brat* in problematika potovanja v primerjavi z današnjimi razmerami.

Izhodiščne teme za Jurčičevo znamko so:

- Potovanje desetega brata in desetnice
- Dežela desetega brata ima svojo znamko
- Kako bi izgledala znamka na pošiljki z DESETIM BRATOM (kot 1. slovenski roman ali kot zgodovinsko-literarna oseba)
- Primerjava potovanja desetega brata in potovanja posameznika v 21. stoletju (kakšne so razdalje in pogostost migriranja, problematika urbanih nomadov, vzroki potovanja danes in nekoč)

Tehnika: - slikarska (tempera, akril, gvaš)
- risarska (tuš, svinčnik, grafit)

Pisemska znamka je potiskan papir z označeno imensko vrednostjo, državo in poštnim podjetjem, ki jo je izdalo. Je torej poštna vrednotnica, saj se uporablja za označevanje plačila poštne storitve na pošiljkah.

Prva poštna znamka je bila izdana [1840](#) v [Veliki Britaniji](#), njen izumitelj je Sir [Rowland Hill](#), čeprav je že nekaj [let](#) pred tem o podobnih rešitvah pisal [Slovenec Lovrenc Košir](#).

Na slovenskih rednih poštne znamkah so državni simboli, kot so grb, zastava, slovenski državniki, nacionalne jedi - potica, žgane pijače - viljamovka, znamenite cvetlice, poštni rog, panjske končnice ipd. Za znamke je značilen perforiran oziroma luknjičast rob, pravokotna oblika in najpogostejše dvobarvni tisk.

Ob dejstvu, da živimo v dobi računalništva in elektronskih medijev, se sprašujem, kakšno vlogo bi lahko imela znamka v digitalnih medijih. Lahko bi nadomeščala logotipe in se pojavila v desnem zgornjem kotu e-mailov. Tako bi potrdila pošiljateljevo spoštovanje do naslovnika, hkrati pa bi z izjemno estetsko vrednostjo povečala kvaliteto grafične podobe določene elektronske pošte.

Katja Adamlje

Medpredmetna povezava zgodovina - nemščina

V torek, 17. marca 2009, je v zadnjih gimnazijskih oddelkih potekala medpredmetna povezava. Vsi gimnazijski četrti letniki smo si ogledali film Valkira, dijaki v 4. b pa smo imeli še dodatne tri ure združene zgodovine, nemščine in angleščine. Tema projekta je bila 20. stoletje - POMEMBNI DOGODKI IN OSEBNOSTI V 20. STOLETJU - WICHTIGE EREIGNISSE UND PERSÖNLICHKEITEN IM 20. JAHRHUNDERT.

Projekt smo pričeli 2. šolsko uro v učilnici za zgodovino. Za uvodno motivacijo smo si ogledali 6-minutni film, kjer smo dijaki prepoznali pomembne dogodke in osebnosti 20. stoletja in jih zabeležili na delovne liste. Nato nam je profesor zgodovine Andrej Svete v power pointu z veliko slikovnega gradiva predstavil najpomembnejše dogodke v tem obdobju, predvsem čas hladne vojne in petdeseta leta. Poznavanje tega obdobja nam pomaga razumevati družbeno-politične razmere v drami Look back in anger, ki jo spoznavamo pri angleščini na maturi. Sproti smo reševali delovne liste, za domačo nalogo smo dopolnili, kar je manjkalo, profesor pa jih je na koncu ocenil.

V drugem delu nam je o pomembnih dogodkih in osebnostih stoletja predavala še profesorica Jasmina Žilič v nemškem jeziku, kjer smo se pogovarjali o posameznih dogodkih tega obdobja, profesor Igor Rajner pa je na koncu naredil povzetek slišane še od angleščine.

Za boljše vživetje in razumevanje obdobja med drugo svetovno vojno pa smo si v ljubljanskem Koloseju ogledali še film o neuspelem poskusu atentata na Hitlerja leta 1944. Film je bil zelo zanimiv in poučen.

Dijaki smo bili nad projektom navdušeni in podpiramo nadaljnja podobna sodelovanja profesorjev, saj omogočajo povezovanje znanja, ki ga dobimo pri različnih predmetih, pouk je tako drugačen, pestrejši in zanimivejši, pridobljeno znanje pa nam bo še najbolj prišlo prav na maturi.

Anita Kotar, 4. b

Medpredmetna ekskurzija na Krasu

Že v marcu smo se učenci razredov 1. f, d in g začeli pripravljati na strokovno ekskurzijo na Kras, ki naj bi vključevala več predmetov: geografijo, zgodovino, slovenščino, umetnost in strokovne – ekonomske module. Profesorji, ki so nas pri tem spremljali in bili prisotni tudi na ekskurziji, so bili: Jožica Strmole, Igor Gruden, Ana Godec, Franci Grlica, Dunja Kaluža in Vida Hočevnar. Tako smo se vsi skupaj na sončno aprilsko jutro zbrali na avtobusni postaji v Ivančni Gorici.

Polni pričakovanja in upanja, da bo zanimivo, smo se posedli v avtobus in se odpeljali proti Krasu. Vožnja po avtocesti je bila namenjena učni uri geografije, v kateri nam je profesor Grlica med drugim predstavil Kras in nam razdelil učne liste za sprotno reševanje. Na Ravbarkomandi je bil prvi postanek za malico in se nadihali že svežega primorskega zraka. Pot smo nadaljevali skozi Vipavsko dolino proti Ajdovščini, kjer smo se najprej zapeljali do Vipavskega Križa. Tam nam je vodička povedala, da je bil Vipavski Križ nekdanj pomemben kraj, zdaj pa vas sodi med najlepše zgodovinske kulturne spomenike v Sloveniji z značilno arhitekturo in

zanimivimi starimi ulicami. Tu je živel tudi Janez Svetokriški, o katerem bomo več izvedeli pri slovenščini.

Vrnili smo se nazaj v dolino in se zapeljali do dvorca Zemono na ogled prodajnega salona pohištva podjetja Lipa, izpolnili pa smo tudi učne liste za likovno umetnost, ki jih je pripravila profesorica Anja Šmajdek. Predstavnica podjetja Lipa nam je predstavila dvorec in sam salon. Razstavljeno pohištvo, zlasti kuhinje, je bilo zanimivo in stilno zelo različno. Ideje domačih in tujih oblikovalcev v življenje spravljajo domači mojstri, kar smo si lahko pozneje ogledali tudi v tovarni pohištva v Ajdovščini, kjer smo videli vse postopke izdelave od začetka do končnega izdelka. Učne liste smo reševali sproti in za pomoč vprašali tudi delavce v proizvodnji. Ogled podjetja Lipa je bil povezan z moduloma M4 (1. d in f) in M5 (2. g), ki so ga z zadolžitvami za dijake pripravili profesorji Jožica Strmole, Ana Godec in Igor Gruden.

Potem smo se odpravili še na zadnji ogled. To je bila kraška jama Vilenica, ena najstarejših »turističnih« jam na svetu. V dveh skupinah smo se pod vodstvom lokalnih vodič spustili v podzemni svet, poln kapnikov in drugih podzemnih kraških pojavov. V prvi dvorani poteka tudi vsakoletna podelitev literarne nagrade Vilenica. V jami nam je bilo všeč, malo smo se ohladili in tudi pred samo jamo je lep prostor za počitek, kar smo seveda hitro izkoristili.

Kljub vsem lepotam in novim vtisom pa smo že vsi lačni in utrujeni komaj čakali na kosilo, ki je sledilo v Sežani. Ker je bilo to v centru Sežane, smo lahko šli malo tudi po trgovinah in zapravili kakšen evro. Končali smo z ogledi in izpolnjevanjem učnih listov ter vsi veseli, čeprav že precej brez energije, nadaljevali pot proti domu. Na avtobusu je bilo veselo in zabavno, komentirali smo vse ogleda pa tudi kaj drugega. Po prihodu v Ivančno Gorico smo se polni novih utrinkov, pozitivnih občutkov in spominov poslovili in odšli domov.

Mateja Mulh, 1. f

V Kavkinem gnezd

Da Kavka še stoji, smo se prepričali dijaki 2. a, ki smo tam srečno preživeli prijetno obdobje šole v naravi.

V ponedeljek, 20. aprila ob 8. uri zjutraj smo gimnazijci 2.a z avtobusom in kupom prtljage odrinili na dolgo, ovinkasto vožnjo domu Kavka naproti. Kavka, ki ima svoje gnezdo v hribovju nad Kobaridom, nas je ob 11. uri pozdravila z odprtimi vrati. Njene prostore smo si delili še z dijaki Litostroja, s katerimi pa se nismo najbolje razumeli. Pa ne da smo se med seboj kaj bolje, a o tem pozneje.

Osebj nas je toplo pozdravilo, še posebej upravnik, gospod Izidor, ki pa smo ga nekateri kasneje razočarali z neurejenimi sobami. Nato se je končno začel »težko pričakovani« program. Bil je nekoliko enoličen, s pohodi za zajtrk, kosilo in večerjo. Tako smo peš obiskali resda zanimivo italijansko vasico z le nekaj starejšimi prebivalci, radijski oddajnik na sosednjem hribu Kuk, manjšo Kavkno jamo in mnogo razglednih točk. Za popestritev je poskrbel gospod Zoran, pri katerem smo ugotovili, da je lokostrelstvo previsoka znanost za nas, da potrebuješ kondicijo, če želiš postati gorski kolesar, pa tudi, da smo že vsi izkušeni začetniki v plezanju. Pa kljub programu, ki v resnici ni bil slab, je zadnji večer napočil prehitro; navsezadnje je bilo

osebje prijazno, hrana dobra, pa tudi vreme nas ni preveč preganjalo. V napoto je prišel edino razkol med osebki nežnejšega spola, ki se je vseskozi poglobljajal in na poslovilni večer dokončno izbruhnil v vseobsegajoč spopad z zmerljivkami in žrtvami z živčnimi zlomi na obeh straneh.

Zadnji večer smo tako preživeli vsak v svojih sobah; poslovilne zabave zaradi razredne vojne pač nismo imeli. Zadnji dan smo se vkrcali na avtobus in se odpravili v Kobarid v izjemni muzej prve svetovne vojne, ki je leta 1994 po pravici prejel naslov najboljšega muzeja vojne zgodovine. Nato smo Kavki dokončno obrnili hrbet in jo zapustili, v nas pa se je ugnezdila kot lep spomin.

Mitja Zidar, 2. a

Naši dijaki so obiskali angleško prestolnico

Tudi letos, tokrat 19. marca, smo se dijaki podali na ekskurzijo v London. Pot smo začeli v Ivančni Gorici, kjer nas je pričakal avtobus, ki nas je odpeljal na letališče na Brnik. Okrog 20. ure pa smo odleteli proti Otoku.

Po pristanku je sledila nočna vožnja po Londonu in nočitev v hotelu. V petek smo se prebudili v sončen dan. Po zajtrku smo z avtobusom odšli do Oxforda, kjer smo si ogledali mnogo kolidžev, med drugim smo videli tudi kolidž, v katerem so snemali film o Harryju Potterju. Kasneje smo imeli še čas za nakupe in kosilo, zatem pa nas je pot vodila v Stratford, rojstni kraj velikega angleškega dramatika Williama Shakespeara. Tu smo si ogledali njegovo rojstno hišo in gledališče. Z avtobusom smo se nato vrnili v hotel.

V soboto smo se s podzemno odpeljali do Greenwicha. Tam smo se sprehodili do ničelnega poldnevnikarja, ki določa čas po vsem svetu. Med drugim se tam nahaja tudi najbolj točna ura na celem svetu. Obiskali smo še pomorski muzej, nato pa z ladjico odpluli mimo Tower Bridge, Globe Theatre in London Eye do parlamenta z Big Benom. Vodič nas je vodil do Oxford Streeta, največje nakupovalne ulice v Londonu, kjer smo imeli čas za nakupovanje. S podzemno smo se odpeljali do muzeja Madame Tussaud's, kjer smo se rokovali s slavnimi. Na koncu smo se podali še v hišo groze, ki je upravičila svoje ime, saj je bilo resnično srhljivo in strašno. Spet smo se peljali s podzemno, tokrat do hotela.

Po zajtrku naslednji dan smo si ogledali slavni Trafalgar Square in se mimo konjeniške straže sprehodili do Downing Streeta skozi park St. James do Buckinghamske palače. Nato pa smo se odpravili še v Camden's town, pravo mesto za rockerje. Zopet smo se znašli na podzemni, ki nas je peljala do hotela. Tam smo vzeli kovčke in se z avtobusom odpeljali do letališča. Po pristanku nas je na ljubljanskem letališču že čakal avtobus, ki nas je odpeljal v Ivančno Gorico.

Katarina Puš, 1. i

Obisk dijakov iz Hirschaida

Kot najbrž vsi že veste, je naša šola pobratena z Realschule iz Hirschaida. Vsako drugo leto si izmenjujemo obisk. Oni so nas prav zdaj že obiskali. V sredo, 25. marca, smo se zbrali, da bi naše goste sprejeli pred šolo. Takoj ko so stopili iz avtobusa, smo spoznali dijaka, ki bo bival pri vsakem od nas. Pospremili smo jih v šolo, kjer je sledil ravnateljev pozdrav. Pojedli smo še kosilo, ki so ga pripravile naše kuharice, nato pa smo se odpravili domov.

Naslednji dan smo naše goste odpeljali v šolo, kjer smo imeli delavnice na temo »Global problems«. Bili smo v treh skupinah, v katerih smo pripravljali plakate v angleščini in nemščini. Naše izdelke si lahko ogledate na hodnikih po celi šoli. Po kosilu smo se z nemškim avtobusom odpeljali v Ljubljano. Izstopili smo na Kongresnem trgu, od koder smo se sprehodili mimo Čevljarskega mostu, Plečnikove tržnice in Tromostovja. Povzpeli smo se na Ljubljanski grad, ki je bil dijakom iz Nemčije zelo všeč. Ogledali smo si še Prešernov trg, nato pa smo imeli prosti čas v starem delu Ljubljane. Pozno popoldne smo se odpeljali še do nakupovalnega središča BTC. Po prihodu v Ivančno Gorico je sledil počitek.

Petek je bil bolj aktiven, saj smo se zjutraj odpravili na Jurčičev pohod. Naši gostje so bili zelo navdušeni nad izbiro poti in razgledom in so se že med pohodom zelo lepo zahvalili prof. Igorju Rajnerju, ker jih je popeljal na ta pohod. Popoldne smo imeli sprejem pri županu, gospodu Jerneju Lampretu, ki si je vzel čas in nas prijazno sprejel. Nato smo se napotili v šolo, kjer smo naše plakate, ki smo jih naredili v četrtek, predstavili našim staršem in zainteresiranim profesorjem. Zvečer smo se odpravili ven in se zabavali skupaj z gostujočimi dijaki.

V soboto smo se odpeljali na Primorsko. Naš prvi postanek je bil v kobilarni Lipica, kjer smo spoznali zgodovino kobilarne, videli lipicance in zelo stare kočije. Pot nas je vodila do Pirana in tam smo si ogledali Tartinijev trg in piransko cerkev sv. Jurija, s katere je zelo lep razgled na mesto in morje. Nekateri so navdušeno namakali noge v morju, ki so ga prvič videli, spet drugi pa so se raje pomerili v nogometu na Tartinijevemu trgu. Odpravili smo se še v Portorož, nato pa smo se vrnili domov.

V nedeljo, že okrog pol osme ure zjutraj, smo dijake, ki smo jih gostili, odpeljali pred šolo v Ivančno Gorico. Tam smo se poslovili in si izmenjali naslove. Povzpeli so se na avtobus in se odpeljali v Nemčijo.

Za nami je polovica te izmenjave, kajti oktobra se dijaki naše šole odpravljamo v Hirschaid, kjer bomo ponovno videli naše zdajšnje goste.

Katarina Puš, 1. i

Teenagers and their problems

Teenagers really have a lot of problems and this homework is one of them. And I say that all of those problems are caused by no one else but TEACHERS themselves. And my mission now is to prove that. First, this homework. Well, this will not be very difficult because a teacher gave it to me. That is one down.

But let us look at deeper reasons for the existence of this essay. Apparently, it had something to do with you being fed up with my constant will to talk. But I don't see that as a problem. Talking is, as you might now, an exception in the animal kingdom. The ability to communicate is an exclusive human ability used to share information and pass on knowledge thus driving human culture and technology forward. So I believe it is wrong to suppress a man's wish to talk as the entire planet's future might be at stake. With every talented student you silence (the stupid ones are excluded, you can yell at them as much as you wish) the world loses a brilliant invention such as a light bulb, internal combustion engine or a liquid fuel rocket. So you see, it is actually not a problem that we talk during class, the teachers are the problem here because they stall the advance of technology and are, in general, the bad guys of this story.

The next problem this essay should touch is, of course, that the students do not do their homework. Yeah right, what do teachers expect? They forbid the students to socialize the first half of the day in school and then they expect us to throw away our afternoon with school activities as well? You must be joking. The urge to flock and socialize is one of the basic instincts of human species and the main reason why the human race is so successful. Homework tries to suppress that urge, thus it is an artificial problem made by, once again, teachers.

Last but not least, there is love. This will be a tough one. Love is not actually caused by teachers but in order to maintain the general message of this text I somehow have to prove that it is and prove it fast because the allotted 250 words were exceeded some time ago. So if there were no teachers, there would be no schools. And if there were no schools we would still live the simple life as our great grandparents did. They did not have to bother much about love because their parents decided who they will marry and who they will not. Again, teachers are to blame.

For the end, I tell you this: do not mess with the biological order!

Mitja Zidar, 2. a

Revščina v 21. stoletju

(sociološki esej)

Danes, ko sedimo na toplem in imamo dovolj hrane, pa tudi elektrike ne bo zmanjkalo, je lahko govoriti o revščini. Revščina je relativen pojem. Za nekoga v Ameriki so revni vsi, ki nimajo dveh avtomobilov in bazena, za nas pa so revni Afričani. Ti pa se smatrajo za bogate, če imajo vsak dan hrano na mizi. Kdo je zdaj bogat? Mi, ki imamo vse, pa hočemo še več, ali oni, ki imajo bolj malo in so s tem zadovoljni? Danes živimo v materialni družbi in zato vse okoli sebe sodimo po materialnem imetju oz. po izgledu. Afričani in Azijci se nam zdijo revni, ker nimajo trdno zidanih hiš. Po drugi strani pa so res revni, saj nimajo urejenega zdravstvenega zavarovanja ali socialne podpore. Ker pa imajo dve kozi in tri kokoši, so v svoji vasi bogati. Kaj torej je razlika med bogatimi in revnimi?

Pa tudi revščina ni več, kar je nekoč bila. Med revnimi v Sloveniji ali revnimi v Afriki vlada ogromna razlika, tako materialna kot socialna. Seveda poznamo tudi indijski kastni sistem. V takih kastah je dolga stoletja veljalo, da če si se rodil reven, si reven tudi umrl. Tega se ni dalo spremeniti.

Mislim, da je največja razlika med revnimi danes in nekoč to, da se lahko dejanski status spremeni. Razlikuje pa se tudi pomoč. Danes imamo razne organizacije, ki pomagajo revnim. Afričani bodo v našem pogledu vedno revni, saj v naših očeh ne bodo nikoli dosegli takega statusa, da bi jih obravnavali kot srednji sloj, vsaj večinski del prebivalstva. Pri nas pa se lahko spremeni: iz nižjega sloja lahko napredujejo v srednji, velikokrat celo v višji sloj. Le srednji sloj ne more napredovati, lahko samo tiho zdrsne v nižji, revnejši sloj.

Na žalost bo gospodarska kriza to le pospešila. Tisti, ki so bogati, se jih to ne bo hudo dotaknilo, saj imajo preveč vpliva, da bi jih to doletelo. Revnih tudi ne, saj so bili revni že prej in nimajo ničesar izgubiti. Najbolj bo prizadet srednji sloj. Čeprav nam govorijo, da se je kriza šele začela, nekateri vedo, da je ta že močno vplivala na marsikatero družino, saj je delo izgubilo že vse preveč ljudi ter tako začelo svojo pot v nižji, revnejši sloj.

Zakaj je ta kriza tako zelo drugačna od drugih? Problem je v tem, da ni. Samo ljudje se ne učijo iz zgodovine in tako ponavljajo napake. Kriz je bilo že veliko in vse so se nekoč končale. Seveda se bo tudi ta. Vprašanje pa je, koliko jih bo preživelo oz. koliko jih bo prišlo iz krize brez večje škode.

Tjaša Jevnikar, 3. a

HAIKU

V literarnem delu Iskric objavljamo nekatere nagrajene haikuje naših dijakov na slovenskem natečaju, s posebnim zadovoljstvom pa najprej najboljši haiku v absolutni kategoriji:

*Poletno jutro
in dolge zimske ure
najdejo človeka.*

Niko Kralj

Obrazložitev:

Haiku govori o času, o človekovem doživljanju časa – skozi letne čase.

Poletno jutro brbota in prekipeva od življenja. Ptičje petje, sončna svetloba, barve rastlin ... Vsa ta intenzivnost lahko človeka v trenutku »prestavi v večnost«.

Po drugi strani pa se pozimi vse dogaja v »počasnem posnetku«. Črno-bela slika sveta povezuje vsa bitja in pomirja čutila.

In kje je človek? Človek je »nekje vmes«, med intenzivnostjo poletnega jutra in umirjenostjo zimskega dolgega časa – ki ni nujno dolgočasen.

Haiku ujame trenutek brezčasnosti, ki lahko vznikne tako v poletnem jutru kakor v zimskem (pol)mraku. Brezčasnost, v kateri se človek zave, da je dejansko (notranji) Človek prava resnica človeka in smisel življenja.

Vihar iz gozda,
z vetrom čreda divjih konj.
Poteptani strah.

Nika Štepic

Svetla zvezdica.
Skozi bleščeče okno
svetli deklici.

Anja Fortuna

Mrzel zimski dan
čisto sam soncu sije.
Slavi ga, pogan!

Niko Kralj

Suha krava.
Zdaj jo bomo zaklali.
Mesa pa ne bo.

Jurij Tratar

Tukaj je »slučajno« (a ji ni žal) ...

Naj vas naslov ne zavede, da je bil moj sogovornik kar nekdo. Gre za osebo z izrednim socialnim čutom, profesorico, ki razume dijake in jim je pripravljena nameniti tudi uro ali celo več pogovora. Njena pozitivna energija izraža njeno osebnost. Vsega, kar pove, je toliko, da je vrstic premalo, da bi zapisala. To je prof. Marjeta Vozel Verbič.

1. Iztekel se vam je mandat predsednice sveta šole. Kako bi ocenili delo, ki ste ga opravljali?

Delo je bilo odgovorno, ker je svet šole najvišji organ. Predvsem so zahtevne odločitve, ki jih svet sprejema (Npr. bilanca ...). V veliko odgovornost pa mi je bila zaupana tudi vsa procedura, ki smo jo morali izpeljati ob izteku ravnateljevega mandata in njegovem ponovnem imenovanju.

2. Poučujete tako ekonomiste kot gimnazijce. Ali se ti dijaki med seboj zelo razlikujejo?

Na dijake ne gledam s tega stališča, kateri program obiskujejo. Dijak je zame oseba, ki ima svoje vrline pa tudi napake. Pomembno mi je, kakšen je kot oseba. Ali se zna primerno vesti ali pa se obnaša nesramno tako do profesorja kot do sošolcev.

Razlike med dijaki ni. Drugačna je le snov, ki jo predavam na enem ali drugem programu.

3. Ali dijake ekonomija zanima ali je zane to samo šolski predmet?

Interes posameznika je odvisen od tega, koliko ga nekaj zanima in koliko truda je pripravljen vložiti v neko delo. Res je, da imajo gimnazijci večje sposobnosti. Ni pa nujno, da imajo ta predmet tudi radi. Mnogokrat sem imela posamezne primere med ekonomskimi tehnikami, ki so ta predmet znali bolje.

4. S kakšnimi vzgojnimi problemi se srečujete v razredu?

Z večjimi vzgojnimi problemi (npr. uničevanje tuje lastnine, nasilje...) se ne srečujem.

So malenkosti, ki jih rešujem sproti. Tega reševanja se lotim z določenim pedagoškim pristopom, vsekakor pa zato uporabljam »mirno pot«. Ljubši mi je odkrit pogovor s problematičnim dijakom, kot pa da moram poslušati nek izmišljen izgovor.

5. Kakšno je vzdušje v razredu, v katerem ste razrednik?

Kljub temu da sem vse do zadnjega odklanjala funkcijo razrednika, moram reči, da sem z dijaki zadovoljna. So vzgojno vodljivi in z njimi nimam kakšnih večjih problemov. Njihov največji problem je zamujanje in izostajanje. Zelo se trudim, da bi jih bilo čim manj. Ampak ne vem, če mi ravno uspeva. Želim pa si, da bi vsi uspešno zaključili šolanje.

6. Tudi sami ste nekoč »gulili« šolske klopi. Kakšne spomine imate na to obdobje?

Na ta čas imam zelo lepe spomine. Tudi če je bilo kaj slabega, sem z leti na to pozabila. Sploh pa je bil ta čas drugačen od današnjega. S sošolci smo bili

prijateljsko povezani in med nami je bilo več solidarnosti ter pripravljenosti za medsebojno pomoč, kot pa jo dandanes opažam.

7. Kaj vas je navdušilo za poklic? Ste si ga morda izbrali naključno?

Moje sanjski ideal je bila psihologija. Že od nekdaj sem si želela opravljati to delo. Morda tudi zaradi tega, ker do sočloveka čutim neko posebno spoštovanje in imam veliko razumevanje za stisko bližnjega. Čas, v katerem sem jaz izbirala študij, pa je bil naklonjen za pravnike in ekonomiste. Tudi moj oče mi je svetoval, da v psihologiji ne bom našla zaposlitve in da naj raje študiram ekonomijo ali pravo. Tako sem se, ne da bi vedela, kje stoji faks, vpisala na ekonomsko fakulteto. In še danes lahko rečem, da mi ni žal.

8. Kako to, da ste danes profesorica na naši šoli?

To, da sem profesorica, je splet različnih naključij. Šola je odpirala ekonomski program in potrebovali so ustrezen kader. Meni pa je zadeva odgovarjala zaradi bližine doma. Nikoli si nisem mislila, da bom svoj pokojnino, če jo bom, dočakala v šoli.

9. V šolski sistem je prišlo kar nekaj novosti. Kako jih ocenjujete?

V mojih časih je bil velik poudarek na sposobnosti dijakov in tudi program je bil po zahtevnosti boljši. Danes pa s številnimi reformami delajo kar nekaj napak. Npr. številni projekti, ki jih uvajajo v izobraževalni sistem, bi morali biti samo neke vrste pripomoček pri učenju. Po mojem mnenju pa je velika neumnost tudi vedno bolj obsežna in zahtevna administracija pri našem delu.

10. Kateri uspehi oz. neuspehi so se vam kot profesorici še posebej vtisnili v spomin?

Najboljši uspeh je kakršenkoli dosežek dijakov. Lahko je to zelena ocena za vloženi trud ali pa se je izkazal na kakšnem drugem področju. Moj najboljši uspeh pa je vezan na pedagoško področje. V veliko veselje mi je, če lahko kaj dobrega storim za razred ali za posameznega dijaka, sodelavca. Kakšnega prav posebnega neuspeha se ne spomnim oz. mislim, da ga sploh ni bilo.

Petra Smolič, 3. a

Ponovni uspeh ivanških dijakov

V teh negotovih časih je znanje še kako dobrodošlo. Tega se zavedajo tudi mladi, ki si želijo česa novega in so pripravljeni žrtvovati proste trenutke za še kakšne izvenšolske dejavnosti. Med temi dejavnostmi so tudi različna tekmovanja. Dijaki naše srednje šole se z najboljšimi rezultati odlikujejo na različnih področjih. Eno izmed teh je tudi ekonomija.

Pred nedavnim je na Ekonomski srednji šoli v Novem mestu potekalo deseto državno tekmovanje iz ekonomije. Tekmovanja se je udeležilo 66 dijakov in dijakinj iz 25 različnih srednjih strokovnih in tehniških šol iz vse Slovenije, in sicer predvsem dijaki tretjih in četrth letnikov.

Dijaki Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica so se še posebej izkazali. Julija Vidmar je dosegla prvo mesto, Rok Berčan pa je bil tretji. Oba sta osvojila zaslužen

zlato priznanje. Rok Kirm pa je dobil srebrno priznanje. Vsem trem dijakom je bila mentorica prof. Marjeta Vozel Verbič. Posamični uspeh pa so kronali s prvim skupinskim mestom med šolami. Zaradi tega izrednega uspeha bo naslednje leto enajsto državno tekmovanje iz ekonomije potekalo na srednji šoli v Ivančni Gorici.

Prof. Marjeta Vozel Verbič je ob tem dejala, da bodo profesorji, ki poučujejo predmete v programu ekonomski tehnik, pred resnim izzivom. Sestaviti bodo morali naloge, ki pa bodo morale biti drugačne od letošnjih. Izkazalo se je namreč, da so bile letošnje očitno prezahtevne, ker so tudi najboljši le s težavo dosegli najboljše število točk. Ta številka pa se ravno ne približuje skupnim 102 točkama.

Mladi radi delamo stvari, ki so polne izzivov. Uspeh je toliko večji, če vemo, da smo vanj vložili dovolj volje in znanja. Dijakom in mentorici iskrene čestitke ob uspehu ter veliko zagnanosti za prihodnje leto.

Petra Smolič, 3. b

Umetniško, vrhunsko, plesno!

Ko se je dan prevesil v večer, so se prižgale odrske luči. Ritem glasbe se je zлил z gibi nastopajočih in razveselil pričakovanja željne gledalce.

Tako bi lahko opisali sredin večer 22. aprila in dogajanje v športni dvorani OŠ Stična, kjer smo lahko uživali ob ogledu plesne predstave z naslovom »*Kdor si upa, ta uspe*«. Predstavo so pripravili dijakinje in dijaki Srednje šole Josipa Jurčiča Ivančna Gorica, ki so člani plesne skupine standardnih in latinskoameriških plesov. V predstavi je sodelovalo 12 plesnih parov in še nekaj drugih sodelujočih dijakov. Po zgledu številnih muzikalov so pripravili plesno igro, ki obravnava večno temo – ljubezen. Tista prva šolska ljubezen, nikoli pozabljena, polna lepih in morda malo manj lepih spominov. Mladostniška razigranost je ogrela parket in pokazala s kakšnimi problemi se srečuje današnji zaljubljeni mladostnik, kako se zabava današnja mladina, predvsem pa, da mladi ljudje prekipevajo od energije in ustvarjajo najboljše, kar lahko.

Plesalci in plesalke so želeli pokazati svoje delo in plesno znanje. Na odru so se zavrteli v sedemnajstih različnih plesih, tako standardnih kot latinskoameriških. Celotno prireditev sta popestrila tudi dva profesionalna plesna para; Maja Geršak in Peter Majzelj, ki sta zaplesala passo doble, ter Maja Pucelj in Peter Fileš, ki sta se predstavila s quick stepom in pevsko plesno točko..

Ne smemo pa pozabiti na glavna plesna para - Niko Markelj in Davida Kastelca ter Petro Kavšek in Matijo Omejca. Z izvrstnim plesnim znanjem so navdušili publiko in dokazali, da so že zasluženno osvojili tudi najvišje nagrade na Šolskem plesnem tekmovanju, ki ga organizira Plesna zveza Slovenije v sodelovanju z Ministrstvom za šolstvo in šport.

Vsega tega pa ne bi bilo, če ne bi bilo tako dobre mentorice, kot je profesorica nemščine in plesna vaditeljica Marija Majzelj Oven, ki s svojo zagnanostjo in veseljem do plesa ter poučevanja spodbuja dijake, da pokažejo najboljše. Ljudem pa ostaja nepojasnjena uganka, od kod ji tolikšna moč, da pritegne tako veliko množico

mladih ljudi in jih navduši za ples, jih obuje v plesne čevlje in obleke ter postavi na oder. Na plesnih vajah pa vzpodbuja do te mere, da dijaki z veseljem žrtvujejo svoj prosti čas in to celo ob petkih in sobotah, ko se večina dijakov zabava po svoje, še vedno vadijo v premajhni plesni učilnici.

Gledalci so bili navdušeni, saj takega spektakla do sedaj v Ivančni Gorici še ni bilo. Kljub temu da je predstava trajala uro in pol, so nekateri, in teh ni bilo malo, izrazili željo, da bi lahko trajalo še dlje.

Za vse ljubitelje tovrstne kulture, ki vas je zamikala radovednost, kaj so dijaki pripravili, ali pa ste morda to predstavo zamudili, pa dijaki obljublajo ponovitev. Konec septembra bo ponovitev na dveh različnih lokacijah, ena od teh bo tudi v Ivančni Gorici.

Naj zaključim z besedami povezovalke programa: »Ples je univerzalni svetovni jezik, najlepši dvoranski šport, most med športom in umetnostjo ...«

Prav je, da kdaj pomislimo tudi na kulturo, ki jo prevečkrat tako malo cenimo, in da smo ponosni na vse tiste, ki jo znajo predstaviti na zanimiv, atraktiven način in ustvariti vrhunski spektakel.

Petra Smolič, 3. b

Povej mi kaj, kdaj in kako ješ, in povem ti, kdo si

Vsi vemo, kako pomembna je prehrana v našem življenju. Seveda se precej večkrat pogovarjamo, o tem kaj je dobro, kot pa o tem, kaj je zdravo. Da se na naši šoli trudimo, da bi dosegli oboje, boste spoznali iz razgovora z Jelko Grabljevec, organizatorico prehrane v šoli.

Kakšni so kriteriji za določanje jedilnika?

Če gledamo s strokovnega vidika, morajo biti obroki hrane zdravstveno neoporečni in s pravilnim razmerjem hranilnih snovi. Živila morajo imeti pravo hranilno (energijsko), biološko in nasitno vrednost. To pomeni, da nam morajo obroki dati občutek sitosti, dovolj energije ter morajo imeti pravilno razporejene hranilne snovi (ogljikove hidrate, beljakovine, maščobe, minerale in vitamine). Razmerja med njimi so zapisana v Praktikum jedilnikov zdravega prehranjevanja. To so smernice, ki sta jih priporočila Ministrstvo za šolstvo in šport ter Ministrstvo za zdravje. V jedilnik je 2-3-krat tedensko vključeno tudi sveže sadje in zelenjava. Živila so sveža, dobavljena pri lokalnih pridelovalcih, če se le da sezonska, sveža, brez konzervansov in drugih aditivov. Poleg običajnih jedilnikov pa se v kuhinji pripravljajo tudi dietni jedilniki, npr. brezglutenski ...

Ali pri pripravi jedilnikov upoštevate tudi želje dijakov?

Dvakrat so bile izvedene ankete o prehrani med dijaki, vendar ni bilo sprejemljivih oz. navdušujočih predlogov.

Kakšen je odnos dijakov do hrane?

Večinoma imajo dober odnos, včasih pa se najdejo izjeme, ki npr. vržejo pribor v koš ali pa prebodejo jabolko in ga vrnejo ...

Kako je na malico in na jedilnik vplivala uvedba brezplačne malice?

Na šoli s prilagoditvijo nismo imeli posebnih težav, saj smo imeli kuhinjo že od prej, kar je velika prednost. Regresirano malico so dobro sprejeli tudi dijaki. Že prej je malicalo okoli 90 odstotkov dijakov, zdaj pa malicajo praktično vsi, saj si prej ponekod malice niso mogli privoščiti.

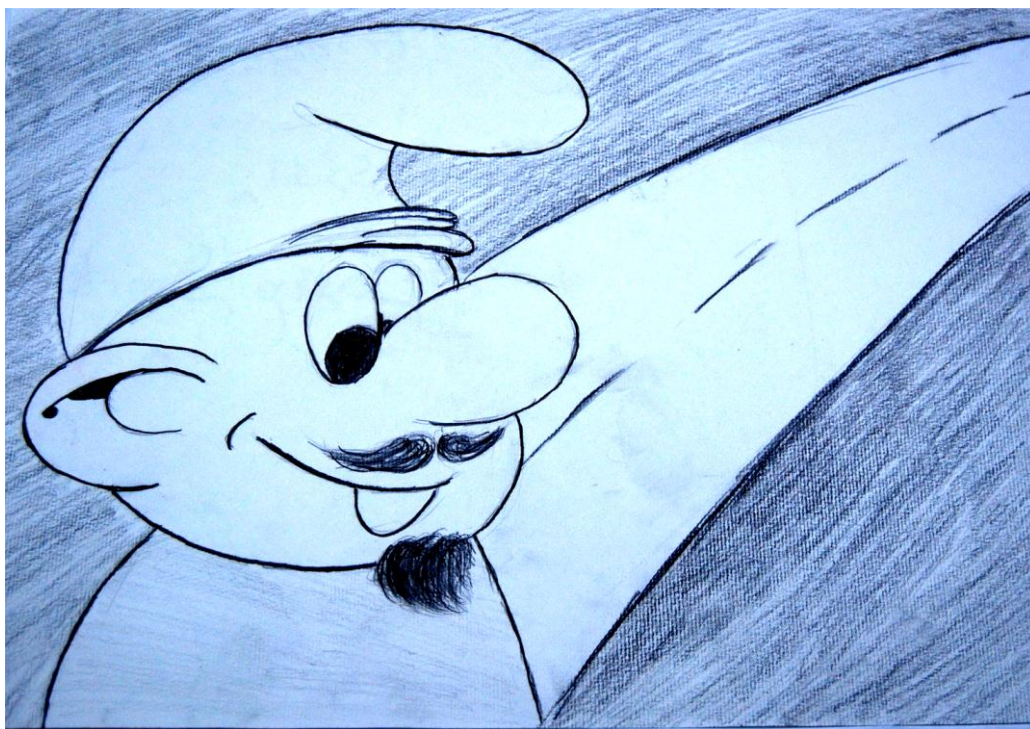
Kako dolgo se že ukvarjate s šolsko prehrano?

S tem se ukvarjam že, odkar se je osnovna šola »odselila« iz naših prostorov, saj smo takrat ostali brez kuhinjskega osebja, mene pa je »doletela« zadolžitev za oživitvev kuhinje. Takrat je bilo potrebno narediti vse: dogovoriti se z dobavitelji živil glede cen, narediti vse izračune glede količine živil in energijske vrednosti hladne in tople malice, določiti ceno malice, zaposliti novo osebje, nakupiti nov inventar (pribor, posodo ...) idr. Po treh mesecih priprav je kuhinja začela obratovati in tako je še danes.

Kako pa na šolsko prehrano vpliva gospodarska kriza?

Tudi mi smo jo delno občutili. Povečujejo se cene živil. To bi lahko ogrozilo kvaliteto naših malic oziroma kosil. Na srečo imamo v kuhinji tri dobre kuharice in dve pomočnici, ki so zelo delavne in večino obrokov pripravijo same, iz svežih živil. Industrijsko obdelana živila so dražja in bi ceno malice lahko podražila. Vsako jutro dobavitelji pripeljejo sveža živila (meso, zelenjava ...), kuharice pa iz njih pripravijo okusne obroke hrane. Naj na koncu povem, da kuhamo tudi za štiri oddelke vrtca, ki delujejo pod našo streho.

Tina Sinjur, 1. b



Primož Bregar, SŠ JJ Ivančna Gorica

Zadnja stran (a ne tudi najmanj pomembna!)

Na tej strani je prostor za zapise vaših vtisov, komentarjev, analiz, sintez, pripomb, opomb, pisem, čestitk in pozdravov, dogodkov in odmevov, nasvetov, receptov, navodil itn., itd., ipd.. Lahko jih pošljete ali dostavite tudi kateremukoli članu / članici uredništva. Hvala.